

O lidech unavených životem...

Naše sousedka se loni vykašlala na svoje velmi lukrativní zaměstnání, pronajala třípokojový byt mladé rodině a přestěhovala se na chalupu. Nastálo.

Do důchodu jí zbývá nejmíň patnáct, dvacet let.

Nikdo kolem ji nechápal a všichni si ukazovali na čelo. Takové místo! Takový byt! A ona to vymění za vesnickou chalupu s výhledem na husí rybníček! Ta snad není normální! Kolik lidí by dalo kdeco za takovou práci, jakou měla ona!

Akorát že ona je dokonale šťastná.

Zbytek života hodlá strávit na dřevěné terásce, číst knížky, sázet u domu petržel a vařit dětem polívku.

Jasně, trochu přeháním.

Někam něco píše. Někde cosi přednáší. Něco málo někde dělá a dostává nějaké peníze. Jenže je to tak nevýznamné a snadné ve srovnání s tím, jak žila a tvrdě makala před tím, že to nemá ani cenu připomínat.

A takových lidí je každý rok víc a víc.

Samozřejmě, všichni se na všechno nevykašlou a neodjedou do nějakého zapadákov. Ale rozhodnou se zásadně změnit svůj život, to je fakt. Lékař se například stane fotografem na volné noze. A jeden účetní začal se žurnalistikou.

Proč každoročně přibývá lidí, kteří pracují takříkajíc jenom pro sebe? Samozřejmě, že v době internetu a moderních technologií se lidem nechce sedět uvázaní někde u stolu od 9 do 18. Ale má to i jiné důvody.

Lidé jsou unaveni životem.

Příliš naléhavě je nám sugerována úspěšnost. Úspěšnost. Dokážete to slovo přesně vyložit?

Od mateřské školky je člověk neuvěřitelně vytížen. Nekonečné povinnosti. Brzo vstávat. Krupicová kaše. Odpolední klid. Sed' potichu. Kroužky. Sobota. Brzo vstávat. Angličtina a kreslení. Škola. Brzo vstávat. Vyučování. Domácí cvičení. Zkoušení. Maturita. Přijímačky. Vysoká. Brzo vstávat. Přednášky. Zápočty. Zkoušky. Státnice. Práce. Brzo vstávat. Porady. Prezentace. PowerPoint. Work Shop...

Vyspíš se v důchodu. Nejdřív si ho ale musíš zasloužit.

Klidně si třeba mlaťte hlavou do zdi. Ale buďte úspěšní. „Vysoce efektivní lidé“ – už jste o nich slyšeli? Neflákej se, nemarod', makej a pak – si umři. To jsou oni! Sen každého team leadera. Nikdy nenastydne, nikdy se neunaví, nebere si dovolenou, nevodí děti do školky, nepotřebuje paragraf, pracuje přes čas i o víkendech. Chce totiž být vysoce efektivní a úspěšný. To se musí. Opravdu se to musí?

Celá dlouhá léta školní docházky a studií slyšíme: uč se, nebo se nikam nedostaneš. Uč se, nebo skončíš u lopaty. Uč se, nebo...

Běžný standard: patřičné vzdělání. Dobře se vdát/oženit. Prestižní zaměstnání. Byt, auto, chata. Několikrát do roka k moři. Na výročí svatby do Paříže. Děti na gymplu. Dvacatery kozačky, třicately polobotky, lodičky nespočítáme. Třicet kabelek na sezónu. Všechno jako jiní. Ale je to opravdu to, co potřebujeme?

Kdosi kdesi rozhodl, že právě tohle je úspěšnost – a konec. Jste přesvědčeni, že právě tímhle se má měřit? A je taková úspěšnost vůbec nutná?

Úspěšnost. Ve skutečnosti jeden z největších klamů našeho života.

Všechno to není důležité.

Tuhle obyčejnou pravdu většinou pochopí až životem hluboce vysílení lidé, kteří teď na první místo kladou duševní klid. Možnost nikam se nehonit. Nikomu nemuset nic dokazovat. Žít, nikoli přežívat.

Existují lidé, kteří se hnali a hnali, pak padli a konečně pochopili, že už dál nemůžou. Tím spíš, když jde o lidi mladé generace, kteří už od dvaceti zastávali zodpovědná místa, na hrbu měli neúměrnou zátěž starostí a zodpovědnosti, ale životní zkušenosti žádné. Přesto všechno viděli, všechno umějí a víc nic už si teď nežádají kromě klidu. Je to takové rané stáří.

Najednou začnou vidět život v jiném světle. Nejčastěji právě na pozadí závažného přetížení a silného stresu. Jak se tak povalují v nemocnici, na mnohé přijdou.

Unavení lidé postupně mění všechno i sami sebe. Začínají se znovu učit, jak žít. Začínají všechny okolnosti přizpůsobovat sobě, svým zájmům, přáním a biologickým hodinám. Hodlají řídit svůj život a nedůvěřovat rozhodnutím těch, kdo je zaměstnávají. Čtou a malují, sami vaří a pečou. Chodí s dětmi do parku čekat s mičudou. A je jim jasné, že jedna nebo dvě kabelky úplně stačí.

Učí se žít tady a teď a vychutnat si každou chvíli.

Metař.

Tím mě od dětství strašili. Dneska se mi zdá, že není tak špatné ohánět se koštětem na čerstvém vzduchu.

V každém případě mi taková práce připadá přitažlivější než dřina v redakci stostránkového měsíčníku. Kdy člověk nemá čas se ani najíst a dát si hrnek kafe. Kdy si v deset večer vzpomeneš, že se ti vlastně po obědě chtělo na záchod. Kdy v jedenáct večer volá zadavatel reklamy, že potřebuje předělat celou stránku. A časopis má být v devět ráno v tiskárně... Potom se řítíš po tmavém schodišti, protože výtahy v budově už dávno nejezdí. Taxi si nevoláš a jdeš aspoň pár stanic pěšky, aby ses trochu vzpamatoval. A myslíš na to, že ráno musíš ještě dopsat ten článek a v osm být v redakci. Doma čeká hladové dítě a jeho nedopsaný domácí úkol. A půlhodiny po půlnoci volá autor a žádá o úpravy textu. Ráno to začíná všechno znovu. Půlhodiny před odevzdáním do tisku přichází šéfredaktor a nařídí: všechno to sakra předělejte! – A jak? – To mě nezajímá. O víkendu vycházíte.

Jsou lidé, kterým tohle všechno skutečně přináší uspokojení. Neustávající zběsilý rytmus je neunaví do konce života. A jsou přitom schopni vnímat život ve všech jeho projevech. Takže těm gratulujeme. Ale zdaleka ne všichni mohou být superúspěšní. Všichni nemůžou být na prestižních postech a řídit ty veleúspěšné supermany v superúspěšných společnostech. Někdo taky musí zametat spadané listí.

Lidé unavení takovým životem a ti, kteří se ustavičně štvou za úspěchem, si navzájem nikdy neporozumí. Každému, co jeho jest. Ale jestli cítíte, že dál už prostě nemůžete, nebojte se svůj život změnit. Život není třeba brát zas tak vážně. Na to je příliš krátký.

Zdroj: www.pronaladu.cz – Anna Petrová